

Иван Иванов

ОМАГЪОСАНИЯТ КРЪГ

София, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Иван Иванов, автор, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0297-7

И В А Н И В А Н О В

ОМАГЪОСАНИЯТ
КРЪГ

На сина ми

СЪДЪРЖАНИЕ

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР – ЕДНА ИСТОРИЯ ОТ ПРИЯТЕЛ	7
ГЛАВА 1	9
ГЛАВА 2	17
ГЛАВА 3	39
ГЛАВА 4	47
ГЛАВА 5	61
ГЛАВА 6	81
ГЛАВА 7	91
ГЛАВА 8	103
ГЛАВА 9	117
ГЛАВА 10	125
ГЛАВА 11	131
ГЛАВА 12	143

ГЛАВА 13	155
ГЛАВА 14	169
ГЛАВА 15	179
ЕПИЛОГ	183

Вместо предговор – една история от приятел

Великият Фьодор Иванович Шаляпин обичал да казва: „На сцената трябва да се играе така, че да ти изскача кученце“, а когато актьорите го питали какво означава това, разказвал следната история.

Един от актьорите в театъра на малък провинциален град винаги идвал на работа с кученце. То се свивало на кълбо и спяло по време на репетициите, но веднага след финалните реплики скачало и подканяло стопанина си да се прибират. Актьорите много се удивлявали как кученцето разбира кога е краят на репетициите. Та нали си говорят и преди, и по време на, и след репетициите...

Но веднъж в този театър дошъл знаменит артист от столицата. Той тъкмо започнал своя първи монолог в репетицията и кученцето изскочило на сцената, радостно подканяйки своя стопанин да си тръгват. Защо се объркало кученцето?

Кучетата, обяснявал Шаляпин, са по природа внимателни и наблюдателни. Техният нюх отдалече усеща и най-малкия фалш, преиграване и театралност. Тях не можеш да подведеш с преиграване, позборство или грим. Докато актьорите жонглирали с високопарни фрази, проявявали изкуственост, неискреност и неестественост, кученцето мирно си спяло. Когато репетицията приключвала, хората преставали с театралниченето и започвали да си говорят по-просто, естествено и искрено. Кученцето свързвало тази метаморфоза с времето за прибиране вкъщи. Когато

пристигнал истинският майстор и показал пълната сила на артистическия си талант, кученцето усетило в неговия глас правдивост, естественост и искреност. Затова се объркало...

Позволих си, драги читателю, да припомня тази история, защото сам ще се убедиш, че кученцето изскача на сцената. И то не след епилога на книгата. Докато четях ръкописа на „Омагъосаният кръг“, не ме напускаше странното усещане, че някой друг е предал на белия лист моите собствени мисли, страхове и тежнения, и че не аз, а авторът чете книгата.

Да се пише толкова искрено вероятно е страшно, но при всички случаи – красиво и тъжно. Авторът майсторски ни сблъсква с вечните въпроси за силата и мярката, за притежанието и щастieto, за егоизма и семейството, за децата, които ни напускат, за годините, които ни застигат, за (равно)сметката. И за Онзи, който е над всички нас.

Приятно четене!

Чавдар Романов